

Markéta Šichtařová: Odpusťte všem bez výjimky daně z příjmu!

- Redakce CZ24 News | 25. března 2020

ČESKO: INVENTURA MARKÉTY ŠICHTAŘOVÉ Nevyhlašujte žádné dotace, dávky, záruky, bezúročné půjčky, garantované úvěry a další nespravedlivé hovadiny – odpusťte všem bez výjimky daně z příjmu! Markéta Šichtařová tento svůj apel na politiky zdůvodňuje tím, že odpustit daně je jediná pomoc, která dává smysl a která je skutečně spravedlivá – nikoli jednomu dát, a druhým vzít. Pokud budeme rozdávat dary za to, že stát znehybnil ekonomiku, pak tím budou trpět nevinní, kteří dokázali vlastními silami i tak těžké období ustát, protože jim budeme muset vzít.

Na vládu se v této mimořádné situaci valí jeden požadavek za druhým – komu a v jakém objemu by měla pomoci, a to ať už od odborů, Hospodářské komory nebo ODS, která by dopřála každému daňovému poplatníkovi několikatisícovou jednorázovou dávku, zmrazila by půjčky a vyplácela by kompenzační příspěvky pro OSVČ. Vláda už vyhlásila bilionový vládní program na podporu ekonomiky ČR v době koronavirové krize. Na přímou pomoc by mělo jít 100 miliard, na záruky 900 miliard korun. Kam by měla podpora především směřovat, a kde má největší opodstatnění?

Podívejte, stát a jistá část obyvatel tu dokonale převrátili příčinu a následek. Postavili logiku na hlavu.

Když někomu stát v současnosti něco „věnuje“, protože ho označí za „potřebného“, pak tím likvidujeme spravedlnost – protože musíme někomu jinému vzít. Je to volání po tom, abychom dávali lidem práci, a současně s tím děláme všechno pro to, aby práci už nebylo odkud brát, protože ekonomiku likvidujeme.

Pokud budeme rozdávat dary za to, že stát znehybnil ekonomiku, pak tím budou trpět nevinní, kteří dokázali vlastními silami i tak těžké období ustát, protože jim budeme muset vzít.

Jediná pomoc, která dává smysl a která je skutečně spravedlivá, je – nikoliv jednomu dát, a druhým vzít – ale odpustit všem bez výjimky daně. Daně jsou něco, co si stát nezaslouženě bere jako výpalné. Teď má příležitost se pochlapit a daně lidem nechat. Tím pomůže všem a odčiní to, že se v minulosti choval jako dráb, který lidi o daně obíral.

Nevyhlašujte žádné dotace, dávky, záruky, bezúročné půjčky, garantované úvěry a další nespravedlivé hovadiny – odpusťte všem bez výjimky daně z příjmu! A viděli byste, jak se ekonomika rychle zmátoří! Ekonomika je organismus, který má obrovskou samoopravnou schopnost. Jenom ho musíme nechat žít.

Zatímco ze všech stran zní „státe, dej“, výjimečně se objeví hlas, že jsme v kapitalismu, že podnikání je riziko a proč si v těch nejlepších možných finančních letech, co jsme prožívali, lidé i firmy neudělali sebemenší polštář, že přece v době největší konjunktury nemohli žít takříkajíc z ruky do huby. Existují nějaká obecná doporučení, jak velkou rezervu na možné „horší časy“ je třeba si vytvořit, a teprve pak si dopřávat zbytné statky?

Obávám se, že v plnokrevném kapitalismu už dávno nejsme... Spíš bych to formulovala tak, že ačkoliv lidé po celém světě v posledním desetiletí ztratili hromadně rozum a podlehli liberálně levicovým ideologiím, pořád ještě u nás zbylo poměrně dost lidí, kteří si zachovali zbytky rozumu, dál podnikají, přebírají ochotně odpovědnost sami za sebe a pomáhají dál udržet ten dojem, že žijeme

víceméně v kapitalismu. U nás jich je mnohem víc než v západní či severní Evropě.

Pokud ale jde o vaši otázku: současná situace krásně ukazuje, že ti, kdo spoléhají na stát a věří, že stát se o ně kdykoliv postará, ti se mýlí. Stačí, že stát přes noc vyhlásí nouzový stav nebo zákaz vycházení, a najednou máme problém nakoupit si, máme problém, že se ocitneme bez příjmů. Na stát spoléhat nelze. Nikdy a za žádných okolností. Stát je jen shlukem pár volených politiků a mnoha nikým nevolených úředníků, jeho motivace postarat se o vás bude vždy menší než motivace vaše.

Takže, vždy a za všech okolností bychom měli mít zásobu peněz, případně nějakých trvanlivých potravin, případně léků, zhruba na tři měsíce. A to i v časech dobrých. I v dobrých časech se cokoli může ze dne na den pokazit.

Asi víc než to, že ČNB snížila úrokové sazby o půl procentního bodu, mě zaujalo, že člen bankovní rady Aleš Michl navrhuje, aby Česká národní banka - která loni vydělala díky investicím devizových rezerv kolem 60 miliard korun - aby část těchto peněz využila k boji proti koronaviru. Doporučuje buď pro Česko něco nakoupit, nebo třeba polovinu loňského zisku mimořádně odvést do státního rozpočtu. Co této hodně netradiční úvaze říkáte?

To máte tak. ČNB si naemitovala skrze intervence peníze. To není daleko slovu „vytiskla“. Pak se jí skrze intervence tyhle peníze zhodnotily a přinesly zisk. Protože ale peníze byly „vytištěné“, je svým způsobem „vytištěný“ i tento zisk. Ekonomika je uzavřený systém. Jako když soustavu bazénků naplníte vodou. Jeden bazének sice naplníte tím, když z jiného bazénku vodu upustíte, ale víc vody tím do systému nedostanete. Bohatství nevytvoříte tím, když centrální banka naemituje peníze nebo použije fiktivní zisk.

Ekonomika je v problémech ne proto, že nás postihla pandemie, ale proto, že nikdo dopředu neměl zásoby. Protože v ekonomice je obrovské množství zombie firem, které nedokáží přežít, když musí na pár dnů zavřít. Tohle je podstata toho zázračného „růstu“, nad kterým se v uplynulých letech všichni radovali, když já jsem tvrdila, že jsme v systémové krizi a rosteme jen na papíře. Když jsem mluvila o tom, že příští krize bude „jiná“ a že ji nemá smysl oddalovat, mluvila jsem o tom, že ekonomika vykazuje fiktivní, nikoli skutečné bohatství, že stojí na hliněných nohách.

Nenechme se mýlit tím, že tím, že když vláda nebo centrální banka nasypou do ekonomiky víc peněz, že tím systému pomůžeme. Prosperitu nelze vytvořit tím, že vytiskneme víc peněz - prosperitu lze vytvořit jen tím, že pracujeme.

Nápad použít zisk ČNB je tedy líbivý, ale je to stavění vzdušných zámků.

Je po letech, kdy se slovo globalizace skloňovalo ve všech pádech, možné, že by od ní svět i v důsledku pandemie koronaviru ustoupil a vrátil by se k lokální ekonomice, což by ale s sebou neslo, že světová ekonomika už neporoste tak dynamickým tempem jako dosud?

Už v knize *Robot na konci tunelu* jsem předpovídala, že ekonomiky se budou víc lokalizovat, a tehdy nikdo o koronaviru ještě nic nevěděl. Proč to říkám: Myslím, že to skutečně nastane, a to i tehdy, pokud by se pandemie teoreticky rychle přehnala a všichni se otrpali.

Ta lokalizace ale nebude spočívat v tom, že by firma z Japonska nemohla zaměstnávat na dálku Francouze a Američana, oba sedící doma v obýváku. Ale bude spočívat spíš v tom, že mnoho lidí začne preferovat lokální potraviny nebo lokální výrobky. Leckteré známky to naznačují již delší čas.

Už se objevily názory, že to, co bylo před koronavirem, po něm platit nebude, především tedy Green Deal, zelená politika EU. Dá se při očekávaném ekonomickém propadu čekat změna priorit, nebo už byl do zelené cesty investován tak značný politický i finanční

kapitál, že už z ní nelze sejít? Copak by předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyenová po přiznání, „že my všichni, kdo nejsme experti, jsme na začátku koronaviru podcenili“, mohla přijít s větou, „že my všichni, kdo nejsme experti, jsme potřebovali zelené cesty přecenit“?

Moc bych si to přála. Bylo by logické, aby svět opustil pitomosti typu gendery, alarmismus a další.

Ono to vždy v dějinách funguje tak, že lidstvo potřebuje nějak zaměstnat mozkové buňky i svůj strach. Náš psychický systém je nastaven tak, že přílišná prosperita i pocit bezpečí škodí – to ukázal už slavný myší experiment pana Calhouna. Když nemusíme čelit ani v náznaku boji o svůj život, degenerujeme. Ale když je lidstvo zaměstnáno třeba válkou nebo nějakou jinou nepohodou, začnou si najednou po jejím skončení lidé zase načas vážit dobrého bydla.

Myslím, že tyhle hlouposti typu adorace 250 pohlaví vznikly právě z toho, že jsme své mozky nezaměstnávali něčím vážnějším. Bylo by tedy poměrně logické, aby po skončení pandemie lidé zase začali uvažovat racionálně a nechali plavat zelený alarmismus.

Jenomže, má to háček. Vůbec si nejsem jistá, zda tahle pandemie bude stačit k tomu, aby se lidé znormalizovali. Mám podezření, že je to ještě poměrně malá taška, která nebude stačit k tomu, aby si lidé zase začali dobrého bydla vážit. Možná k tomu, aby Evropa nechala plavat alarmismus, bude potřebovat ještě větší ponaučení. Ale doufám, že se mýlím.

Ve chvíli, kdy Česko, ale i další evropské země včetně tak krutě zkoušené Itálie spoléhají při dodávkách roušek, respirátorů a dalšího zdravotnického materiálu takřka výhradně na Čínu, bije bývalý předseda vojenského výboru NATO generál Petr Pavel na poplach s tím, že jde o bezpečnostní riziko, být tak závislí na dovozu z Číny. Když to Západ s přesunem výroby skoro všeho do Číny přehnal, protože všechno bylo tak levné, jak těžké může být otočit kormidlem, aby se určitý objem výroby vrátil zpátky třeba do Evropy?

Velmi těžké. Proč by kdo v Evropě vyráběl roušky, když je vedle těch čínských neprodá? A jak by je mohl prodat, když jsou dražší? A jak by mohly zlevnit, když máme v Evropě tak vysoké daně, tak vysokou ochranu zaměstnanců, tak rozbujelý státní sektor?

Evropa má, co chtěla. Tak si rochnila ve svém socialismu, až ztratila konkurenceschopnost. Smiřme se s konstatováním, že pokud se Evropa svého socialismu nevzdá, Čína ji bude dál ekonomicky válcovat. A neuděláme s tím ani ň.